

BYLO UŽ HODNĚ po poledni, když dorazil k zatopenému lomu. Na skalách se krčily borovice a o místo na slunci se s nimi přetahovaly malé břízky a akáty. Bumbác se s chutí vnořil do průzračné vody.

Brrrrrr! Byla jak led, ale řekl si, že ze sebe aspoň smyje všechny prach válečných útrap. Ráchal se jako radostné děcko, až voda stříkala a ozvěna se lámala o skalní stěny, když tu si všiml, že na protějším břehu táboří jakási zvláštní skupina. Mezi šňůrami na prádlo uviděl muže, ženu a nějaké mladé děvče, taky oprýskanou maringotku a koně. Dívka měla havraní vlasy, krásnou tvář a pohyby tak půvabné, že na ní Bumbác mohl oči nechat.

Nevšiml si tak, že ze břehu, kde měl odloženou uniformu a tlumok, je sám potají sledován. V houští se schovával malý zrzavý klučina, a jak se tak Bumbác kochal dívčí krásou, kluk se najednou vymrštil, během vteřiny byl u Bumbácovy uniformy, kterou hodil daleko do vody, pak popadl tlumok a prchal pryč.

„Hej! Co to děláš?!“ zařval Bumbác a co nejrychleji plaval ke břehu. Když se konečně vyhrabal z vody, popoběhl s holým zadkem za zlodějem; ten už ale pelášil po poli, jen se mu za patami prášilo.

„Stůj, ty spratku!“ zadunělo lomem, ale klučík už mizel za horizontem. Bumbác vylovil z vody svoji uniformu a co nejrychleji se do ní nasoukal. Přitom si všiml, že se na něj dívá ten muž z tábořiště. Dopnul si knoflíky a hned se k němu vydal. Jak si to tak nasupeně rázoval po kamenitém břehu, voda z něj stříkala na všechny strany.

„Vraťte mi, co jste ukradli!“ volal už z dálky. Muž si ho zkoumavě prohlížel.

„Nesud' nás tak příkře, vojáku. My ti nic neukradli,“ odpověděl klidně chlapík. Bumbác se trochu zastyděl, vždyť ani nepozdravil. Ten statný muž měl už svůj věk, hustý šedivý plnovous zdobil jeho vlídnou vrásčitou tvář. Kabát měl samou záplatu, kalhoty

zrovna tak, kolem krku barevný šál, vestu pěkně vyšívanou; vůbec to vypadalo, jako by každý kus jeho oblečení patřil do jiné doby, a přesto mu to překvapivě slušelo. Bumbác přemýšlel, jestli je to kočovný komediant, nebo cikán, nebo obojí. Moc důvěry v něm ten chlap ale nebudil.

„Beztak to byl někdo vod vás,“ hudroval dál Leopold, „smrkáč zrzavej, asi takhle velkej, pěkně rychlej!“

Ukázal rukou asi metr nad zem.

„Nikoho takového neznám. A co ti vzal?“ zeptal se muž.

„No, všechno! Boty... A hlavně takovou tornu s celým žoldem!“

„Hodně peněz to bylo?“

„No, sakra že! Dva roky vojny!“

Bumbác vypadal legračně, stál tam jako zmoklá slípka, voda z něj čůrala do měkké trávy.

„Dva roky?“ zeptal se muž, „a kolik jsi v té vojně zabil lidí?“

Bumbáce ta přímá otázka překvapila.

„No, co nejvíc! Jsem dělostřelec. Koule lítaly, já ládoval. Osmiliberní bronzový dělo s dosahem několika kilometrů, jestli víš, co to znamená. Tys nikdy nezažil vojnu, že se tak hloupě ptáš?“

„Ne,“ řekl suše chlap.

„No, já jo. Voják je voják. Musí konat svou povinnost!“ vyprsil se Bumbác.

„To jistě, vojáku. Takže jsi o všechno přišel.“

Bumbác sáhnul do kapsy a vyndal mokrou harmoniku.

„Tohle mi zbylo. Dneska jsem ji našel na poli,“ řekl zkroušeně.

„Umíš na ni hrát?“

Bumbác do ní párkrát foukl, ale moc mu to neznělo, spíš vyprskl trochu vody.

„Když trošku pocvičíš, půjde to,“ usmál se muž, „jestli chceš, pojed' s námi. Jídlo dostaneš a nějaké drobné si snad taky vyděláš.“